

De stem van een voltooid leven

Een vrouw van begin negentig die besloot niet meer te eten en te drinken, een aan huis gekluisterde man van eind tachtig met hartfalen die een overdosis nam. Een ernstig depressieve draai-deurpatiënte die zichzelf na een overdosis medicijnen met een plastic zak verstikte, en werd gevonden door haar kinderen.

Twintig jaar na de inwerkingtreding van de euthanasiewet in 2002 is er nog steeds geen antwoord op de vraag of een 'voltooid leven' ook valt onder de reikwijdte van de euthanasiewet. In mijn werk als uitvaartondernemer ben ik deze situaties onder ogen gekomen waarbij mensen vonden dat hun leven voltooid was. Zij waren veelal op leeftijd en hadden naar hun eigen oordeel geen positief levensperspectief meer. Artsen en de Levensindekliniek dachten daar anders over. Bij deze gevallen werd hun verzoek om euthanasie afgewezen, waardoor zij het lot in eigen hand namen en een eenzame, tragische dood stierven.

Na hun zelfgekozen levenseinde werd het lichaam na overlijden in beslag genomen door justitie. Naaste familieleden werden in het onderzoek gehoord alsof ze een moord hadden begaan. Een extra last voor de nabestaanden in hun rouwverwerking.

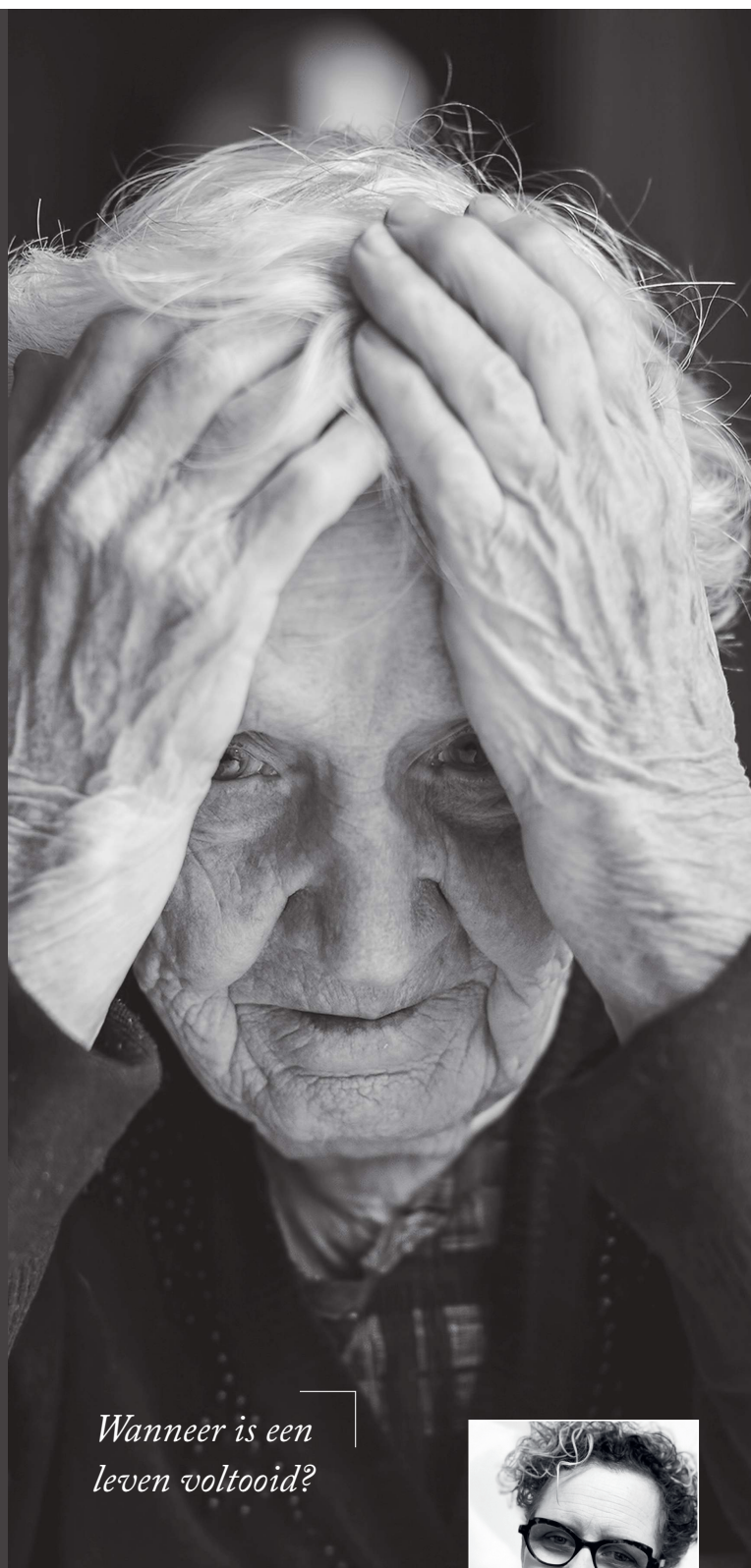
Als je je zou ontdoen van alle maskers als de wet, ethiek, filosofie en geloofsovertuiging. Als je van mens tot mens naast diegene zit die zijn leven als 'voltooid' beschouwt. Als je écht zou luisteren, kijken en voelen en je je wérkelijk zou voorstellen dat je die ander bent. Zou je dan willen dat er iemand liefdevol naast je zat, je begreep en een arm om je schouder sloeg? Je hand vastpakte, je verlossing gunde en je liefdevol hielp naar een ander leven?

Wie zijn wij als wetgever, arts, filosoof of Christen om te oordelen of een situatie uitzichtloos en voltooid is? Want wanneer is een leven voltooid? Niemand die weet waar iemand écht doorheen gaat. En zeg eens eerlijk: zou je zelf eenzaam en alleen willen sterven? Of je naaste als één van de aangehaalde trieste situaties willen aantreffen? Het is niet onze taak om over iemands levensperspectief te oordelen. We kunnen alleen maar dankbaar zijn dat diegene het leven in zelfstandigheid heeft kunnen leven, tot het eind toe. Precies zoals hij of zij dat zelf heeft gewild.

Als het niet meer gaat en je je moe en onbegrepen voelt. Teleurgesteld bent om te ontdekken dat je vrijheid over je eigen levensperspectief wordt ontnomen en uiteindelijk besluit om je eigen weg te gaan... Respect voor hen, die de discussie niet hebben afgewacht. Niet bijgestaan konden worden met de liefde van hun naasten, maar een eenzame, moeilijke weg gingen, en zichzelf bovenal trouw bleven.

- Alexandra Markusse

Wanneer is een leven voltooid?

Alexandra Markusse (1974), uitvaartondernemer en Mindful Analyst bij www.schrijfmoed.nu.

Uitvaartverzorging Alexandra Markusse

Albert Plesmanweg 15J, 4462 GC Goes
0113-214291 • info@uitvaartinzeeland.nl
www.uitvaartinzeeland.nl